

SVOBODNÝ SVĚT

Od převratu 1989 nepřestáváme žasnout nad neutuchajícími proudy pohrdavého a nenávistného znevažování našich národních dějin a naší národní kultury, které chrlí většina tisku i televizních kanálů.

K násilí, jímž byli a jsou lidé a národy ovládnáni hmotně, přistoupila jako poslední vymoženost dvacátého století propaganda, která ovládla lidi a národy duševně. Násilí zbavuje lidi svobody vůle. Propaganda je zbavuje svobodného úsudku. Proti násilí se bojuje rukama a zbraní. Proti nepravdě a nepravu, proti fanatismu a demagogii se bojuje slovem a svědomím. Ve světové při o pravdu a právo asi neplatí přísloví, že moudřejší ustoupí.

Karel Čapek

Od převratu 1989 nepřestáváme žasnout nad neutuchajícími proudy pohrdavého a nenávistného znevažování našich národních dějin a naší národní kultury, které chrlí většina tisku i televizních kanálů.

Hledáme-li zřídla tohoto mediálně šířeného špinění, pomlouvání a tupení naší minulosti, které již patří na veřejnosti k „dobrému tónu“, najdeme objemnou knihu „Úloha Čechů v dějinách“ (Praha 1991, 690 s.), kterou pod pseudonymem Podiven (jméno sluhy knížete Václava) vydala trojice autorů, P. Pithart, P. Příhoda a M. Otáhal (ten s některými výhradami). Prý zrcadlo, nastavené českému národu. Ve skutečnosti pomlouvačný pamflet, do něhož se promítl příkrý, odmítavý vztah těch německých analistů, kronikářů a historiků, kteří perem podporovali, zdůvodňovali a oslavovali expanzivní činy svých vládců.

Historické děje se tu podávají bez lidské účasti a porozumění pro zápas napadeného, ale s povýšeným despektem a zlomyslným pošklebováním agresora. A přitom šlo o osudy generací na léta, staletí. **Podiven pohrdá Čechy jako otroky, ale nechce jim dovolit, aby se osvobodili.** Odsuzuje opovážlivé Přemyslovce, kteří nechtěli být vazaly římských císařů, pranýřuje troufalost husitů, kteří se opovážili „vykloubit z duchovních svazků Evropy“, tupí stavovské rebely, exulanty, tajné nekatolíky, buditele a obrodiče, austroslavismus, panslavismus, čechoslovakismus, Volnou myšlenku, legionáře, Masaryka, Beneše, první republiku...

Nejde tu o historickou pravdu, ale o útok na historické vědomí českého národa. Za cenu zamlžování, bagatelizování, překrucování ba i vysloveně neslušného pomlouvání řadí vybrané historické jevy tak, aby byla potvrzena apriorní ideologická konstrukce (čím se liší od rasistické?), že Češi jsou živel zaostalý, primitivní, málo tvořivý, zatímco Němci jsou „státotvorné plemeno“ a nositelé „vyšší kultury“.

Podřadní Češi se marně snaží překonat svou nezralost, přízemnost, odvozenost, malost, plebejství. Neprávem se prý dovoláváme slavné minulosti, velikosti svých předků, kulturního bohatství svého národa. Jsou to samé anomálie, kterými jsme uráželi universalismus a jiné vznešené ideje „svaté říše římské německého národa“, vlídnou monarchii habsburskou i právní cítění Němců v našem pohraničí. Nejvíce jsme se ovšem prohřešili tím, že jsme znovu – zcela

nezaslouženě – prý lstí a podvodem získali a potom zas ještě obnovili samostatný stát, proti vůli těch, kteří si osobovali právo nám vládnout.

Podle Podivena se Češi od nejstarších dob pouštěli do pochybných dobrodružství proti ozbrojeným nositelům vznešené ideje „svaté říše římské národa německého“ a pokračovali v tom i v rámci c. a k. habsburského mocnářství. Zahazovali se s povrchními kacíři a neprozřetelnými stavovskými odbojníky, pořád si na něco neodpovědně hráli, pořád něco předstírali, vymýšleli si mýty a fikce o vlastní minulosti. Pokoušeli se o obrodu jazyka a kultury, ačkoli na to neměli, jsouce ducha nedostačivého.

Jungmann (o té nepoctivosti!) si vypůjčoval slova od jiných Slovanů, Hanka, kterému nestačily staré pověsti v Kosmově kronice, podvrhl „Rukopisy“ a Smetana, Mánes, Aleš, Myslbek, Zeyer, Fibich aj. (jaká hanba!) nebádali o jejich historické věrohodnosti, ale inspirovali se ve své umělecké tvorbě poetickou krásou básní, které se tu náhle objevily. A Světlá byla nenadaná snaživkyně a Hálek, favorizovaný současníky před Nerudou, se měl stát českým Shakespearem (haha!) a Neruda byl citový deviant, a proto tolik přilnul k národu.

Mácha byl dobrý básník, ale to jen díky jakési barokní filiaci své poesie. A Palacký s celou politickou reprezentací šli manifestovat do carské Moskvy (taková ostuda!) a Havlíček byl šovinista, Masaryk venkonce povrchní myslitel a posléze podlý (!) politik a **všechny ty panslavismy, austroslavismy a čechoslovakismy byly jen provokací vznešených idejí německého hegemonismu, založeného přímo „plemenně“ „státotvorným géniem Germánstva“.** Češi nedovedou vládnout (na rozdíl od Maďarů). **Nepřestajná nedostačivost české kultury a bažení po nedostižných vzorech se promítlo i do budování Národního divadla. „Národ sobě“? K popukání. Takový národ! A Sokolové byli paramilitantní organizace (!) atd. atp.**

V antiemancipačním zaujetí vadí autorům všechny projevy českého vlastenectví, nedbání „integrující role křesťanství a katolické církve“ a nerespektování „státotvorného génia německého národa“. A aby nás snad nenapadlo aspoň zčásti se státotvorně integrovat, shromažďují rozsáhlý aparát ideologické munice pro separatistické rozeštvávání nejen Čechů a Slováků, ale i Čechů a Moravanů.

Podle Podivena jsou si Češi svými osudy i v nové době sami vinni. Nemuselo se jim spolu se Slováky podařit národní obrození, úspěšné angažmá v 1. světové válce, zřízení společného státu a vcelku zdařilé usilování o prosperitu, demokracii a humanitu. Hitler nemusel žehrat na „versailleského zmetka“, ujímat se svých soukmenovců, kteří si přece ČSR nepřáli, nemuselo být „Mnichova“ ani protektorátu. Ve střední Evropě mohl být klid. Jistě, naši předkové mohli jít dějinami i jinou cestou. Polabské a Pobaltské Slovany již hlava nebolí. Ba ani Lužické Srby pomalu také už ne.

Podle Podivena bychom konečně měli uznat „plemennou schopnost vládnout“, které se nám nedostává. Nezasloužili jsme si stejných práv a svobod. Kajme se v pokoře a podívejme se na sebe očima svých protivníků. Dáme Podivenovi za pravdu a rozloučíme se, parafrázující slova básníka „Zmoudření dona Quijota“: „Ach, teď konečně vidíme své bláznovství a hůře – svou moudrost. Jací jsme to byli blázni: Co jsme si toho navymýšleli! Neexistuje svět, o kterém jsme snili. Je nutno smířit se se skutečností a vidět věci, jak skutečně jsou. Celá naše minulost je jen hloupý a směšný sen. Nyní budeme bdít, ó jak my budeme bdít! Není nic velkého v našich dějinách, že, Podivene? Není nic krásného v naší kultuře, že, Podivene?“

A láska k vlasti? Nemiluje se přece vůbec, jsme-li rozumní, vid', Podivene? Jsi spokojen? Můžeš teď začít tesat epitaf pro náš národ: „Uznal své chyby. Je dobrý. Je moudrý. Je mrtev.“

A všechno to mrzké, co méněcenný národ podnikal pro svou sebezáchovu a rozvoj, nezralý, neschopný a nízký od začátku až do konce, může být zapomenuto. Věnujme vděčnou vzpomínku svaté říši římské německého národa i dobrotivému mocnářství rakousko-uherskému. Jejich bohulibý odkaz znovu ožívá v nových strukturách.

Ale teď bez ironie. Zaráží, že renomovaní autoři nepřistoupili k tématice jinak, v rámci „Česko – německého porozumění“ nově, interkulturně, že se nepokusili paralelizovat nezrušitelné protivy a hledat integrující momenty na vyšší úrovni obecnějších, všelidských kulturních hodnot. Místo toho napsali jen pamflet, hanopis, sbírku pomluv a špinění v duchu nejhrubšího nacionalismu – arci, v tom lze spatřovat jisté novum – na domácí půdě a z českého pera – nepokrytě protičeského zaměření.

Znám reakce čtenářů, kteří nejsou dost imunní proti podobnému druhu „psychologické přípravy“: „To je hrůza, jak se nám lhalo! Už abychom fúzovali s Rakouskem nebo Bavorskem!“ Anebo: „Bylo nám toho obrození zapotřebí? Mohli jsme být dávno Němci a mít pokoj!“

Autorská trojice, politolog, psycholog a historik, dobře vědí, co dělají. Pod záminkou „léčení národní duše“ a „boření mýtů“ předvedli techniku totální destrukce sebedůvěry národa. Předvedli techniku ponižování, napadání a ničení sebeúcty člověka a jeho identity, založené na národní příslušnosti. Pokusili se znevážit, znehodnotit, znectít všechno, co se v našem vědomí váže k národní historii, národní tradici, národní kultuře. Pokusili se připravit nás o naše národní hodnoty a ideály. Bytost, která je zbavena vědomí svých hodnot, není schopna činu. Národ, zbavený sebeúcty, není schopen hájit své zájmy.

Ptáte se, co přivedlo ten nepochopitelný útok na naši historickou paměť, na naši národní identitu, na smysl našich dějin, na samu existenci národa?

Trojice se jménem Podiven patří k odpůrcům předlistopadového režimu. Tito dříve disidenti, dnes příslušníci vlivných politických a kulturních elit, přijali v letech totalitarismu za svou perfidní zásadu „nepřátelé našich nepřátel jsou našimi přáteli“. Z nepřátelství k domácímu socialismu hledali a nacházeli oporu antisocialistických sil u našich sousedů v zahraničí, bohužel zhusta i protičeského revanšistického zaměření. Jejich tehdejší spolupráce se neomezila jen na /v té době aktuální/ „studenoválečné“ měření sil mezi Západním a Východním blokem. Disidenti převzali vstřícně i „nový“ pohled na naše národní dějiny – z dílny německé imperiálně nacionální historiografie.

Máme teď u nás dvojí pojetí společných dějin Čechů a Němců. Jsou to dvě vyprávění, která nemohou být odlišnější. Jejich různost je zakotvena již v dávných dobách. Rakušanka Barbara von Coudenhove-Calergi srovnává obě pojetí přehledně a věcně takto:

1. Podle Čechů přišli Němci do země jako kolonizátoři a dobyvatelé, v německém podání přišli jako nositelé a strůjci pokroku a činitelé vývoje.
2. Doba husitská – pramen demokratických tradic země a počátek evropské reformace podle Čechů, úděsné a hrůzostrašné barbarství podle Němců.
3. Baroko – pro Němce doba kulturního rozkvětu, pro Čechy „temno“, do kterého upadli po porážce stavovského povstání, ztrátě suverenity, triumfu habsburské protireformace a zničení protestantské elity.
4. Vznik Československé republiky r.1918 – pro Čechy spravedlnost, návrat suverenity po dlouhých třech letech nesvobody, možnost budovat s láskou nezávislý demokratický stát. Pro Němce

zneuznání práva na sebeurčení a seberealizaci, až „Mnichov“ přinesl kýženou satisfakci. V očích Čechů rozbití Československa přičiněním „spoluobčanů“ ve službách Hitlera – zrada a zločin.

5. Protektorát – pro Čechy vyhánění z pohraničí, zatýkání, popravu, ponižování, pokořování, nejhlubší poroba, likvidace inteligence (zavřeny vysoké školy, popraveno 60 universitních profesorů a docentů). A budoucnost? Po vítězství Říše realizace projektu germanizace, deportace, genocidy. Ve vlastní zemi neměl zůstat ani jediný Čech. Podle Němců se Čechům za války nežilo špatně. Nemuseli rukovat, měli co jíst, nebyli bombardováni.

6. Denacifikační odsun Němců z Československa – pro Čechy rozuzlení dávných i nedávných excesů, základ stability evropského poválečného uspořádání. Pro Němce katastrofa a zločin všech zločinů.

Autorka neskryvá podiv nad tím, jak po roce 1989 téma „odsunu“ ožilo. Dříve bylo jak v SRN tak v Rakousku (kromě spolků vysídlenců) „tabu“. Bylo nepohodlné, trapně spojené s nacismem. Věřilo se, že samočinně zmizí: staří odcházejí, mladí se již integrovali v nové domovině. Paradoxně jako by sjednocování Evropy probudilo démony minulosti. Objevila se „změna paradigmatu“ velikého rozsahu.

Mnohým dělá dobře octnout se najednou v roli žalujících, nikoli již žalovaných. Ptají se: A co bude se „zločiny druhé strany“? O svých vlastních již nechtějí slyšet.

I na nás dolehla „změna paradigmatu“ velikého rozsahu. Mnozí „přepisují“ dějiny a vykládají je podle německého vzorového schématu. Říká se tomu „demýtizace“ a ta postihuje všechna významná období naší minulosti. A není to nijak složité, všechno je prostě naopak.

| Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc., zdroj: [České národní listy](#).

■ ■ ■ ■ ■ (7 votes, average: 5,00 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena zde.

